

De VOORZITTER: Dames en heren! Alvorens deze raadsvergadering te sluiten, wil ik graag aandacht geven aan het feit dat de heer Van Urk vanaavond voor het laatst heeft deelgenomen aan een raadsvergadering. Hoewel ik mij voorgenomen heb om geen opsomming te geven van de commissies waarvan de heer Van Urk deel heeft uitgemaakt, wil ik toch één opmerking hierover maken. Tot nu toe heeft hij namelijk deel uitgemaakt van elf verschillende commissies, terwijl hij van één commissie plaatsvervangend lid is geweest. Op die wijze was hij nader betrokken bij bijna alle sectoren van beleid. Hij heeft echter nooit deel uitgemaakt van de verkeerscommissie. Ik weet niet of dat een bewuste keuze is geweest, of dat het te maken heeft met het feit dat de heer Van Urk in de politiek (en ook wel eens in de gemeenteraad) graag geheel eigen paden bewandelde en daarbij de traditionele regels wel eens met voeten wilde treden. In ieder geval getuigt de lijst van commissies waarvan hij lid is geweest, van de vele activiteiten die hij als raadslid op vele terreinen heeft moeten ontplooiën. Die lijst getuigt ook van de grote inzet voor het raadslidmaatschap.

Ik meen trouwens dat ik de heer Van Urk hiermee nog onvoldoende heb getypeerd. Eén dezer dagen, sprekend over het afscheid van de heer Van Urk, hoorde ik de typering "Hij is als enfant terrible begonnen, maar hij gaat weg als een gewoon raadslid". Of het eerste juist is, laat ik graag aan het oordeel van anderen over. Onstuimig was zijn optreden in het begin wel en dat wekte vaak reacties van vele kanten, zowel bij het college als bij collega-raadsleden. Ik weet ook niet of de heer Van Urk het op prijs stelt, als "gewoon raadslid" aangeduid te worden, want dat zou kun-

nen inhouden dat hij zich nogal conformeert aan allerlei zaken, hetgeen in strijd zou zijn met zijn radicale instelling.

Wel is de heer Van Urk in vier jaar sterk veranderd, niet alleen in zijn optreden, maar ook in zijn outfit, zoals hijzelf onlangs in een artikel aangaf. Hij is milder geworden. Als groentje begonnen, zoals iedereen die begint als raadslid, beëindigt hij zijn raadslidmaatschap ook als groentje, zoals ik uit een interview in de zaterdageditie van een plaatselijk dagblad heb mogen opmaken. Hij begon in een éénmansfractie en neemt nu afscheid in een fractie van twee leden. Was zijn huidige fractie nu een twee-eenheid of een tweeëenheid? Het antwoord op die vraag moet ik u schuldig blijven.

Bij alle waardering voor de inzet van de heer Van Urk die ik graag namens de raad uitspreek, past voor één aspect bijzonder respect. Het scheidende raadslid maakt plaats voor versterking van het vrouwelijk element in de raad en dat is toch wel heel bijzonder. In de brief waarin hij het beëindigen van het raadslidmaatschap aankondigde, heeft hij zelf dit bijzondere aspect ook naar voren gehaald. In ieder geval zal mevrouw Witte dat zeker onderschrijven.

Het beëindigen van het lidmaatschap van de raad wordt sinds jaren gemarkeerd door een traditioneel geschenk, namelijk Stad en Land van Twente. Daarmee willen wij de dank voor het werk van de heer Van Urk tot uitdrukking brengen. Ook tradities hebben hun waarde en betekenis. Ik hoop dat het geschenk van de raad voor de heer Van Urk - die kennelijk zijn werkterrein naar buiten Twente wil gaan verleggen - mag betekenen dat hij, elders bladerend in dit boek, zal vaststellen hoe prachtig dit land tussen Regge en Dinkel is en blijft.

Mijnheer Van Urk, bedankt voor alle inzet voor de Hengelose gemeenschap. In een commissievergadering heb ik opgemerkt dat er in discussies soms groot en fel verschil van mening was, maar dat dit nooit heeft geleid tot persoonlijke tegenstellingen. Ook daarvoor hartelijk dank.

Ik heb nog even overwogen of ik aan dit geschenk nog een klein persoonlijk element zou toevoegen. Ik ben namelijk nog in het bezit van een kostbaar kleinood dat ik ooit middels de heer Van Urk heb gekregen. Ik vind het echter toch een zó kostbaar kleinood dat ik het graag houd. Hij krijgt het dus niet van mij terug.

Spreker overhandigt vervolgens onder applaus van de raad het geschenk aan de heer Van Urk.

De heer VAN ERKELENS (wethouder): Mijnheer de voorzitter! Ook ik wil de heer Van Urk nog iets aanbieden. Hij heeft mij twee jaar geleden iets gegeven en uit het interview in de krant is gebleken dat ik hem dit nu mag teruggeven. Het gaat hier om een harlekijn aan touwtjes. Men zou kunnen denken dat de harlekijn de heer Van Urk voorstelt, waarbij de PPR aan de touwtjes trekt. Echter, uit zijn interview mag blijken dat de heer Van Urk eigenlijk wil dat de PPR de harlekijn is en hij aan de touwtjes kan trekken.

(Applaus)

De heer VAN URK (PPR/PSP): Mijnheer de voorzitter! Er is iets opvallends aan de hand met de raadsverslagen. Je kunt als raadslid het woord niet nemen of er wordt een uitroepteken geplaatst achter de aanhef "Mijnheer de voorzitter". Een merkwaardige gewoonte van de stenograaf. Voor mijzelf sprekend, moet ik toch meedelen dat ik mij niet vaak geroepen heb gevoeld de voorzitter met vol enthousiasme aan te roepen.

Omgekeerd daarentegen kreeg ik bij tijd en wijle de indruk dat de burgemeester meerdere uitroeptekens uit zijn kabinet meende te moeten halen, om mij tot de orde te roepen. Dat hoorde zo bij de voorstellingen die in

deze arena werden gegeven, al doet het mij goed dat die gewoonte niet tot lokale folklore is uitgegroeid. Wat sommige fractievoorzitters van de VVD hier vanavond mij niet na kunnen zeggen: De "schande" te keer te zijn gegaan als een PSP-er heeft mij nooit getroffen. Desondanks hoop ik dat ik in de afgelopen jaren niet alleen tot tevredenheid van de PPR heb gewerkt, maar ondanks al mijn radicale grillen toch ook de PSP in ons huidige functionerend fractieverband tot voldoening heb kunnen stemmen. Dat kostte soms wel enige moeite, nooit gegrepen als ik ben door een socialistisch ideaal.

Vooraf in het begin heeft het mij ook wel moeite gekost mijn idealisme niet in fanatisme te laten wegglijden. Als je vanuit je eigen subcultuurtjes een volksvertegenwoordiging binnentreedt, wordt het je opdracht met de vertegenwoordigers van een heel ander soort volk tot politieke beslissingen te komen. Dat is wel even wennen, maar het is ook wel verrijkend om uit je eigen vooroordelen te breken en tot oordelen te komen. Die zijn, wat mij betreft, dan soms nog wel zo vernietigend, maar dat ter zijde. Zo'n proces, waarbij je door intensieve confrontatie met andermans gedachtengoed leert dat niet altijd je eigen waarheid de enige waarheid is, zou iedereen gegund moeten zijn, vooral soms de eigen achterban, opdat je op elkaar afgestemd blijft.

Al is je waarheid nog zo snel, de wijsheid achterhaalt haar wel, zo heb ik wel eens gedacht. Voor iedereen die nu welgemutst, dan wel onthutst zit te luisteren: Denk niet dat, wat mij betreft, de waarheid daarmee in het midden ligt. Immers, als de waarheid niet bestaat, kan zij ook niet in het midden liggen. Zo kom ik, al relativerend, toch aan een rechtvaardiging voor mijn politieke idealen.

Het is gewoonte om die idealen te classificeren in schema's als links/rechts of progressief/conservatief. Het zijn schema's die mij steeds minder zeggen, al geef ik toe dat ze het spraakgebruik vergemakkelijken. Ik zal mij er dus ook wel aan blijven bezondigen, maar:

- Is het rechts om te vinden dat ook minima vervuilen en dus geen vrijstelling moeten krijgen van reinigingsheffing, rioolrecht en verontreinigingsheffing? Zo ja, dan ben ik in mijn hart puur rechts.
- Als het links is om veel waarde te hechten aan een goed collectief voorzieningsniveau: Men zal aan mij gemerkt hebben dat ik daar goed link voor kan worden.
- Is het conservatief om een voorkeur te hebben voor particulier initiatief en ondernemingswijze productie? Dan wil ik best conservatief heeten.
- Echter, als voorstander van zeggenschap van cliënt en consument en door de overheid te treffen randvoorwaarden om bij voorbeeld het milieu te beschermen, denk ik soms veel te progressief te worden gevonden.

Eigenlijk vind ik een vernieuwingsgezinde mentaliteit, een dynamische opstelling een betere toetssteen. Linkse mensen staan soms maar moeizaam open voor veranderingen in hun dogmatische maatschappijbeeld, rechtse mensen zijn al een stuk minder erg als ze niet star zijn.

Als ik deze opvatting nu eens naast de praktijk van het Hengelose raadsgebeuren leg, is er naar mijn smaak sprake van een teveel aan verstarring. Door een toevallige, ongelukkige samenloop van omstandigheden heeft juist de grootste fractie onder ons daar nogal mee te kampen: De al te opvallende behoedzaamheid die door één van haar bestuurders als de grootste deugd wordt gezien als het gaat om het voeren van een gezond financieel beleid, het moeizame proces dat wij moesten doormaken om tot duidelijke uitgangspunten voor arbeidstijdverkortings te komen, de langdurigheid waarmee de pogingen om zowel in als buiten het stadhuis tot herstructurering van de uitvoering van het welzijnsbeleid te komen, te kampen hebben.

Bij geen der andere fracties heb ik dat gevoel van aftandsheid zo sterk gevoeld als bij het CDA. Hoewel ook de VVD wel tekenen van versle-

tenheid toont, zijn het met name de nieuwlichters in die fractie die misschien nog van betekenis kunnen worden bij de volgende collegesamenstelling. Hoewel het mij oprecht spijt voor een naar mijn opvatting opvallende uitzondering als wethouder Ten Thij: Als fractie zou het CDA de dynamiek in het Hengelose naar mijn mening een eind vooruit helpen door maar eens niet aan het college deel te nemen. Het uitspreken van deze hoop lijkt mij zo boud nog niet. In zo'n situatie zullen primair PvdA en VVD op elkaar zijn aangewezen. Gezien alle peilingen liggen hier mogelijkheden, te meer daar de ervaringen bij deelgemeenteraadsverkiezingen in grote steden leren dat buitenlandse inwoners massaal geneigd zijn PvdA te stemmen. De buitenlanders in Hengelo kunnen gemakkelijk goed zijn voor twee zetels.

Als de PvdA en de VVD het niet zo snel met elkaar vinden, dan wel misschien een iets te nipt zetelaantal hebben, wel, mijn hoop is dan dat een federatief verband van kleine partijen die rond de PvdA cirkelen, een positieve rol kan spelen. Als ik niet door jarenlange activiteit mijn hart verknocht had aan de PPR, zou ik oprecht niet weten of ik er nu nog lid van zou worden, of om het even van welke andere splinter ook. Ik kan mij dus goed voorstellen dat vele kiezers die zich niet voldoende herkennen in één der drie grote partijen, ook niet weten wat ze met al die kleintjes moeten. Tijd dus om de hand in eigen boezem te steken en te leren van de fouten die de wordingsgeschiedenis van kabouterland kenmerkt.

Een vernieuwende bundeling van partijen die daardoor ongetwijfeld ook nieuwe mensen zal aantrekken, zou de volgende kenmerken moeten hebben:

- Oog voor de problemen van vandaag, op een manier van vandaag. Geen verkiezingsprogramma's als bijbels, maar door een vernieuwingsgezinde opstelling sprakelend inspelen op de enorme gevolgen van de technologische revolutie van deze decennia.
- Een gerichtheid op het verwezenlijken van het voorgestane beleid, dus willen streven naar bestuurlijke macht.
- Zich daarbij niet laten afleiden door de ongenaakbaarheid die regeringen als de huidige uitstralen; als het beleid van een ander rechtser wordt, niet van de weeromstuit zelf linkser willen zijn.
- Een compromisloze verzetshouding wordt bij bepaalde politieke zaken niet uitgesloten, maar deze houding is niet het uitgangspunt voor het opbouwende politieke inzet die uit is op de duurzaamheid van het bestaan.

Zo'n vernieuwende bundeling mag, wat mij betreft, met "groene politiek" worden aangeduid, maar een halszaak is dat natuurlijk niet. Ik hoop in zo'n bundeling zoveel mogelijk van mijn huidige politieke broeders en zusters tegen te komen.

Want: Alleen is maar alleen. Ook mijn raadswerk had minder ruggesteun gehad zonder bij voorbeeld de leden van onze fractiewerkgroep. Daarom dank aan Rudy, Ton, Jan, Marjo, Margreet, de beide Henken en ook Ben. Dank ook aan Marijke voor alle keren dat zij naar het gezeur van mijn zich hardop vormende gedachten luisterde. Zonder het ambtelijk apparaat zou ik niet hebben kunnen werken. Het was niet zo mijn stijl om elke keer als een ambtenaar zijn werk had gedaan, door bij voorbeeld een nota te schrijven, daar omstandig voor te bedanken. Daarom nu aan het eind mijn dank voor de genoten steun en de arbeidsuren, gestoken in de beantwoording van weer zo'n serie vervelende vragen.

Hartelijk dank ook aan de gemeentesecretaris in het bijzonder die netjes in zijn kamer de hiërarchische lijnen van het ambtelijk functioneren bewaakte, zodat ik alle kans had daar in het stadhuis menigmaal doorheen te glippen!

Dank ten slotte aan de collega-raadsleden. Zonder hun aanwezigheid zou mijn werk totaal overbodig zijn geweest. Voor hen allen heb ik een prentkaart als aandenken, met een zo persoonlijk mogelijke noot. De afbeelding wil hopelijk voldoende uitdrukken in welke positie ik mij hier

soms heb gevoeld. Ik heb de bode gevraagd ze straks uit te delen.

Voor u allen is ook mijn laatste opmerking: Toespraakjes als deze worden wel betiteld als "politiek testament". Eigenlijk voel ik mij voor zo'n akte nog veel te jong, maar alla, ik zal één hartewens bij u achterlaten. Zorg er dan voor dat de jongens en meisjes van Metropool hun project in 1985, in het internationaal jongerenjaar, kunnen starten. Door het wat meer als een Twents project voor cultuur en werk te beschouwen, kan het in dat kader wellicht ook beter gepusht worden.

Niet het hele leven bestaat uit politiek. De politiek bestaat zelfs niet alleen uit gemeentepolitiek en gemeentepolitiek bedrijf je niet alleen in de gemeenteraad. Daarom nodig ik iedereen die dat op prijs stelt uit om een borrel te komen drinken in café De Apotheek.
(Applaus)

De VOORZITTER: Ik dank de heer Van Urk voor hetgeen hij voor de laatste keer aan het adres van ons allemaal heeft willen zeggen. Ik wens hem en degenen die hem dierbaar zijn, alle goeds toe.

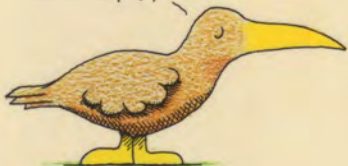
CHIRP

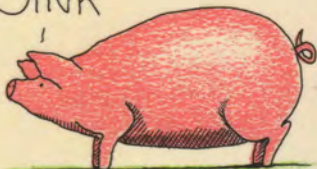
OINK

CHIRP

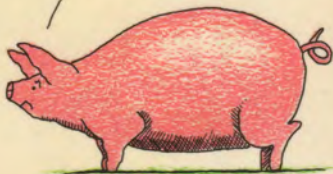
OINK

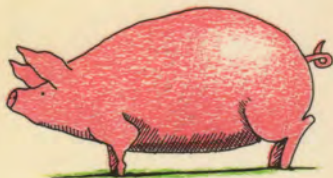
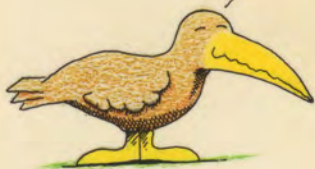
CHIRP

CHIRP?

Now we're talking

...resteert de vraag:
wie heeft het meeste recht van spreken?